

Η Γιασμίν είναι ένα κορίτσι που μόλις μετακόμισε με την οικογένειά της στην πολυκατοικία που μένω κι εγώ. Την πέτυχα μια μέρα που πήγαινα στο φροντιστήριο και της μίλησα:

«Γεια σου, είμαι η γειτόνισσά σου, η Μαρία.»

«Γεια σου, Μαρία. Τ' όνομά μου είναι Γιασμίν.»

«Έχεις πολύ ωραίο όνομα και σπάνιο, μπορώ να πω. Από πού βγαίνει το όνομά σου;»

«Στη μητρική μου γλώσσα σημαίνει 'ευτυχία'.»

«Τέλειο! Κι από πού κατάγεσαι;»

«Κατάγομαι από το Αφγανιστάν.»

«Λοιπόν, επειδή έχω μάθημα τώρα, τι θα έλεγες να έρθεις στο σπίτι μου να γνωριστούμε καλύτερα;»

«Ναι, αμέ... γιατί όχι;»

«Ωραία, σε περιμένω στις έξι.»

«Καλό μάθημα, Μαρία.»

Έτσι έφυγα για το φροντιστήριο. Η Γιασμίν μου φάνηκε πολύ συμπαθητικό κορίτσι και μάλλον είναι και πολύ φιλική, χμμ... αυτό θα το δω, όταν τη μάθω καλύτερα, δηλαδή σε λίγες ωρίτσες.

Ωρα 18.00

Φτάνω σπίτι και περιμένω την Γιασμίν. Τακ τακ...

«Παρακαλώ;»

«Η Γιασμίν είμαι.»

«Έλα, πέρασε. Θες να σου φέρω τίποτε να πιεις;»

«Αν σου είναι εύκολο, ναι.»

«Ορίστε ο χυμός σου, Γιασμίν.»

«Σ' ευχαριστώ, Μαρία.»

«Λοιπόν, Γιασμίν, για πες μου... Βασικά, δεν πρόλαβα προηγουμένως να σε ρωτήσω την ηλικία σου.»

«Είμαι 14 χρονών. Εσύ;»

«Εγώ είμαι 15. Μμμ... πώς αποφασίσατε να έρθετε στην Ελλάδα;»

«Στη χώρα μου ήταν πολύ άσχημα τα πράγματα. Πάλι καλά που καταφέραμε να έρθουμε εδώ κι ήμαστε τώρα ασφαλείς.»

«Πώς σου φαίνεται η Ελλάδα;»

«Δεν μπορώ να σου πω πως είναι έτσι όπως φανταζόμουν.»

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, περίμενα να έχουν οι γονείς μου δουλειά, εγώ να τα πάω καλά στο σχολείο, να γνωρίσω κόσμο, να κάνω πολλούς φίλους και φίλες...»

«Και το πρόβλημα ποιο είναι;»

«Το πρόβλημα είναι ότι συμβαίνουν τα αντίθετα απ' αυτά που περίμενα.»

«Αν θες, μπορείς να μου πεις τι σου συμβαίνει κι αν μπορώ, θα προσπαθήσω να σε βοηθήσω.»

«Κοίτα... Πριν έρθουμε σ' αυτήν την πολυκατοικία, μέναμε λίγο πιο κάτω...»

«Έγινε κάτι ή έτσι απλά φύγατε από κει;»

«Μάζεψαν υπογραφές για να φύγουμε. Μας αποκαλούσαν ξένους. Στο σχολείο όλα τα παιδιά ή μάλλον τα περισσότερα με κορόιδευαν. Περίμενα πώς και πώς να σχολάσω για να ηρεμήσω, αλλά μόλις έμπαινα στην πολυκατοικία, με αποκαλούσαν βρομοκόριτσο και άλλα πολλά. Δεν αντέξαμε αυτήν την κατάσταση και φύγαμε.»

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το κάνουν... Γιατί να υπάρχει τόσο κακός κόσμος;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ. Αν το νιώσεις κι εσύ, Μαρία, τότε θα με καταλάβεις.»

«Σε νιώθω, χωρίς βέβαια να μου έχει συμβεί κι εμένα κάτι τέτοιο, αλλά προσπάθησε να τους αγνοήσεις. Σου προτείνω, τώρα που αλλάξατε και σπίτι, να έρθεις στο σχολείο μου. Θα σου γνωρίσω πολύ καλά παιδιά κι όσο για τους γονείς σου, σκέφτομαι να τους συστήσουμε στον πατέρα μου, μήπως μπορεί να τους προσλάβει στο μαγαζί μας ή τους βοηθήσει να βρουν δουλειά σε κάποιο γνωστό του. Τι λες;»

«Αυτό είναι ό,τι καλύτερο κι όχι μόνο για μένα, αλλά κυρίως για τους γονείς μου. Λοιπόν, να φύγω τώρα να πάω να τους πω τα καλά νέα; Είμαι πολύ χαρούμενη που σε γνώρισα, Μαρία. Σ' ευχαριστώ πολύ!»

«Ναι, πήγαινε να τους τα πεις. Κι εγώ χαίρομαι που σε γνώρισα, φαίνεσαι καλό κορίτσι.»

«Τέλεια! Τα λέμε αύριο...»

«Καληνύχτα!»

Μάλλον απέκτησα μια καινούρια φίλη. Ελπίζω κι η Γιασμίν να νιώθει έτσι, γιατί σίγουρα έχει πολύ μεγαλύτερη ανάγκη από μένα για καινούριους και καλούς φίλους. Θα δούμε...

Μαρία Πριντονασβίλι, Α3